

En stillsam liten skräckhistoria

Svanesång intill Skuggan (7/9)

42.

Det var inte dags ännu. Ruben skulle inte få komma undan. Jag skulle inte ge honom möjligheten, inte nu i alla fall. Ruben hade beskrivit utvägen tillräckligt många gånger, jag visste att han var kapabel att ta sitt liv men jag ville inte låta honom komma ifrån. Han ville skada och han hade orsakat lidande och han skulle inte få njutningen att trycka av och bli den allsmäktige. Ruben var upphetsad i sitt raseri, affekten hade en sådan inverkan på honom.

43.

Då jag kände vapnet mot mitt huvud förstod jag plötsligt paniken och skräcken i Ruben. Jag förstod att han ville döda mig. Han var det övergivna barnet och jag var mamman som svek. Jag var så rädd att det var som om jag frusit till minusgrader men mina ögon var heta, det kokade i dem och det där kokheta gav jag Ruben. Jag visste att Ruben måste ha mig och om jag skulle dö måste han också.

44.

Metallkänslan från vapnet hade fastnat i mig. Något hade blivit hårt. Jag ville inte längre spela Rubens spel, jag ville leva och få lyckan. Det enda jag aldrig någonsin skulle diskutera med Ruben var att han nästan hade avrättat mig för det skulle vara att erkänna min rädsla och han skulle förstå mitt motiv.

45.

I stugan hade vi det bra, Iris och jag. Vi hade påbörjat vår livsresa. Vi vande oss vid det nya, tog försiktigt för oss av friheten. Jag kände mig upprymd av att våga vara olydig och strunta i Rubens befallningar. Först ändrade jag våra matvanor. Sedan började vi gå på bio. Det bästa med filmerna var att följa med hur Iris levde med i det som hände på duken. Vi köpte musik och böcker, vi gick på teater. Vi träffade släktingar och Iris fick en helt ny värld. Hon lärde känna alla dem som alltid älskat henne utan att hon vetat om att de fanns. Och jag var välkommen tillbaka. Ingen undrade var jag varit de senaste tjugo åren, de var alla där för mig, som om det varit alldeles naturligt.

46.

Jag hade i mig själv skrämts av rädslan. Jag måste fullborda mitt spel och jag måste vinna. Att erkänna förlusten var otänkbart för det var livsfarligt. Jag måste vara i Rubens själ, han måste behöva mig. Jag måste, för jag hade ändrats. Jag ville överleva.

47.

Jag låtsades vara som förut. Det nya var att jag kunde bestämma över textmeddelandena. Jag valde riktning för Rubens och mina diskussioner. Jag styrde in honom i sitt känslodjup och han rotade i sådant som var verkligt smärtsamt. Han trodde att det var min själ han tömde men han gick ständigt i fällan och reagerade med häftig ilska då han vidrörde det som ännu var levande i honom. Men valet var hans, han kunde välja att

förinta det levande eller låta det vara och uthärda smärtan. För mig var det tillräckligt.

48.

Det gjorde ingenting att det gjorde ont. Jag hade bestämt mig och det var bara jag själv som kunde avgöra. Han skulle aldrig mera kunna äga mig med våld och med sitt våld blottade han sin svaghet och gav mig styrkan.

49.

Kvinnan i mig hade väckts. Det var uppskakande. Dittills hade jag upplevt mig som Rubens ägodel, jag hade stannat i tiden då jag blev hans och hade känt mig som en flicka som föråldrats, liksom. Eller kanske hade jag känt mig som ett barn bara, diffust könlös. Jag hade givit upp mitt jag och i stället låtit mig bli en del av hans han och han hade gjort allt för mig. Ruben hade valt vad jag åt. Han hade valt vilken musik jag tyckte om och vilka filmer vi såg. Ruben hade givit mig smycken och jag hade burit dem som han önskade. Och jag hade, givetvis, klätt mig enligt hans vilja. Ruben hade befriat mig ifrån allt svårt, han hade skött om sådant som skulle ha skadat eller bekymrat mig. Han hade tagit hand om allt. Jag hade inte ens behövt lära mig använda Internet, det var onödigt. Ruben skötte korrespondensen och alla bankärenden. Det var bäst så. Jag hade inte förstått tempot i utvecklingen och kände mig dum för att jag inte kunde sådant som ingick i alla andras vardag. Och jag hade känt mig tacksam mot Ruben som inte hade avslöjat min dumhet.

Nu var kvinnan i mig var en person. En människa med egna önskemål, en människa som gjorde egna val och hade egna behov. Hon var alltså också en del av mänskligheten, och hade därför betydelse. Hon hade frihet till sina egna känslor, och hade också en möjlighet att forma egna åsikter.

Det var skrämmande att inte ha någon som bestämde. Jag var rädd för vem jag var för Ruben hade sagt att jag var vidrig. Men samtidigt ville jag veta, jag måste utforska min egen djungel. Jag klädde av mig naken och stod framför spegeln och särskådade min bild, precis som jag gjort då jag varit 13 år, eller om det var 15. Den kvinnlighet som öppnade sig var en ny möjlighet, framför mig såg jag en kropp som kändes främmande. En kropp jag hade rätt till.

(Att någon sedan en dag skulle attraheras av mig, av Kvinnan Jag var jag var oerhört stort och svårt att hantera. Det var kanske för stort. Först måste jag spränga en mur i mig själv för att tillåta mig att någon tyckte om mig. För jag måste ju samtidigt tillåta mig att tycka om mig själv och jag var inte helt säker på att jag vågade.)

(Det som var ännu svårare var att tänka att jag skulle attraheras av någon. Det kändes omöjligt, äckligt. Att jag skulle attraheras av någons kön, att jag skulle vara på det sättet. Nej. Skammen var för stor. Jag var inte kapabel sådant, inte värd det.)

Författaren Mia Bergenheim med Poeter.se id #49063 innehar upphovsrätten